Була хатка в долині.
У малій тій хатині
Жила мати старенька,
З нею доня маленька.

Каже мамі Маруся:
— Шити, мамо, навчуся.
Шити, ще й вишивати —
На хлібець заробляти.

Вчилась доня пильненько,
Вміє шити гарненько.

— Пустіть мене в світ, мати,
В людей праці шукати. —

Іде доня, мандрує,
Рак напроти правцює.
Привітавсь: — Слава Богу!
Куди йдеш ти в дорогу? —

— Іду в світ людям шити,
Щоб на хліб заробити! —
— А я ножички маю,
Що захочеш, покраю. —

Ідуть, праці шукають,
Їжачка зустрічають:
Привітавсь: — Слава Богу!
Куди йдете в дорогу? —

— Йдемо в світ людям шити,
Щоб на хліб заробити! —

— І я піду в світ з вами.
Маю свитку з голками.

Ідуть, праці шукають,
Котика зустрічають.
Привітавсь: — Слава Богу!
Куди йдете в дорогу? —

— Йдемо в світ людям шити,
Щоб на хліб заробити! —
— Я пряду і мотаю,
Для вас пряжі придбаю! —

Ідуть, праці шукають,
Павучка зустрічають:
Привітавсь: — Слава Богу!
Куди йдете в дорогу? —

— Йдемо в світ людям шити,
Щоб на хліб заробити! —
— А я буду вам ткати
Полотенце на лати. —

Ідуть, далі мандрують,
Бором, лісом прямують.

Бігли попри тернину,
Подерли одежину.
Ну, нічого робити,
Нову треба пошити.

На пеньки посідали,
Тяжку працю почали.

Котик пряв і мотав,
Полотно павук ткав.
А рак одяг кроїв,
Ні разу не схибив.

Їжак голки давав,
Раз у раз насиляв.
А Марусечка шила,
Вділ голівку схилила.

І так за одну днину
Мали всі одежину.

Панич рак-неборак
Жупанець мав, як мак.
Їжачок-сірячок
Із тонких ниточок,
А павук виткав сам
Собі хрест на жупан.

Котик вибрав кожушок,
Щоб не змерз і не змок.
На Марусечці убори
Шиті в народні узори:

Передок й рукави,
Жупан гарний новий
І чудова спідничка,
Під коралями стрічка,
На голівці вінок —
Хоч іди у танок.

Ідуть далі, мандрують,
Аж зозульку десь чують.

Бором — лісом літає,
По доріжках питає:

— Чи знайдеться кравчиня,
Щоби одяг пошила,
Гарний одяг весільний
Для самої князівни? —

Наші кравчики чують
Та чимскорше мандрують
Аж до Києва міста.
Там церков є аж двіста,
Дніпро плине в долині
Під береги зелені.
А на горі палата
Князева пребагата,

Споглядає в долину
На цілу Україну.

Йде Маруся під гору
Аж до княжого двору.
У дворі повно гуку
І гамору, й стуку.

Варять, печуть без упину
На весільну гостину.
Слуги ходять усюди —
Бачать: йдуть якісь люди.

Межи ними дівчина
Гарно-пишно вдягнена.
І князівна виходить,
Наче сонечко сходить.

Та й Марусі питає,
Чого вона бажає.

А Маруся їй каже:
— На запрошення княже
Йду пошити князівні
Красні шати весільні.
Тут помічники мої,
Всі до праці готові.

Князівна відповіла:
— Ший, дівчинонько мила.
Лиш не знаю, чи встигнеш,
Чи до ранку пошиєш! —
— Встигну, встигну напевно,
Милостива князівно! —

І всі повні охоти
Узялись до роботи:
Котик пряв і мотав,
Павук узорами ткав,
Їжачок у голки
Всиляв срібні нитки,

А Марусенька шила,
Мережила, робила.
Так шили без устанку
Цілу нічку до ранку.
Вийшло сонце на гору:
Йде Маруся до двору.

Помічники за нею
Несуть пишну кирею.
Стали перед ворота —

Сяє сукня, як злота.
Отворив князь віконце,
Бачить одяг як сонце.

Мережки в нім біліли,
Вишивки мерехтіли.
Сіяв жупан нашитий
В перли і самоцвіти.
А князівна зраділа,
Зараз сукню наділа.

А всі ахнули з дива:
— Яка ж вона вродлива,
Яка вона прекрасна,
Наче зіронька ясна! —
І князівна зраділа,
Ще й жупан наділа.

Плеще в ручки пещені
І дякує дівчині.
Дала кравчикам дари
Червінці і таляри,
На весілля просила,
Пампушками гостила.

Взяли кравчики плату —
Нагороду багату.
І вибрались потому
У дорогу до дому.

Дома плаче матуся:
— Де то моя Маруся? —
Ось стук-стук у віконце —
В ньому личко як сонце.

— Відчиняйте, матусю,
Привітайте Марусю! —
Входить доня у хату,
Несе грошей багато.
Несе дари в торбинці —
Для матусі гостинці.

Потім жили щасливо,
Ґаздували на диво.
Доня хату поклала
І худібки придбала,
І машину купила —
І співала і шила...